

Publicerad 2009-11-28 01:50 av Nicklas

Bara ord ur min svarta bok.

... Men du mister aldrig mig

hösten tjugohundraått
var så dystert och kall
jag hade precis mist min far
och det var så hemskt att se
hur döden förgör

jag irrade omkring där i mörkret
med tunga, sorgsna, vilsna och destinationslösa steg
tills vi träffades igen

för när du kom blev världen ljusare
din existens helade mina blödande sår
sakteliga blev allting bättre
och du var vackrare
än vad mina minnen ville komma ihåg

dina blickar och din charm
fick mig på fall
än en gång
precis som du gjorde när jag bara var sjutton

du fick jobb här i stan och sade
att nu kunde vi träffas oftare
om jag ville
och du hann knappt avsluta meningen
innan jag svarade
ja, gärna

åh
det hade regnat hela hösten
och vintern var ovanligt kall
men dina andetag gjorde den varm

så många gånger då du satt så nära intill

accelererade min puls
och hjärtat slog så hårt
jag ville kyssa dina läppar
men jag ville vänta tills du fråga
och du frågade till slut
dina kyssar skrev poesi i mitt hjärta
som jag aldrig vågade släppa ut

jag gömde orden i min svarta bok
men kärleken i min beröring
kunde jag inte trolla bort

men en dag skulle du få läsa allt i boken
jag hoppades att du då skulle förstå
hur underbart du får mig att må

men jag var för rädd för att släppa in dig
jag skulle aldrig klara av att mista någon jag älskar igen
när jag väl tog till mig mod
så var det redan försent

och jag har mig själv att beskylla
att jag gick miste om någon som dig
men du ska veta
att du mister aldrig mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nicklas med Poeter.se id #4315 innehar upphovsrätten